
Minneord

OSS IMELLOM

Om ettermiddagen 7. august fikk AMK-sentralen ved sykehuset i Mosjøen den triste meldingen om at Tor Haugnes var funnet død under en fisketur i Fiplingdalen. Det var vel på mange måter riktig at kolleger ved intensivavdelingen var de første ved sykehuset til å få beskjed. Tor brukte jo mesteparten av arbeidstiden sin de senere årene på hjertepasienter og på intensivavdelingen. Han var medisinsk avdelings hjørnestein når det gjaldt hjertesykdommer, og vi har fått et stort tomrom som det blir svært vanskelig å fylle.

Det er 26 år siden Tor begynte på Vefsn sykehus. Her har han arbeidet siden, med unntak av nødvendig fravær for spesialisering. Ganske tidlig fikk han en spesiell interesse for hjertesykdommer; noe som kanskje skyldtes at han selv ble rammet av dette. Han utviklet og holdt ved like en god kompetanse innen kardiologi, og han sørget for at vårt sykehus holdt en god standard på dette fagområdet.

Tor var en rolig og fredelig kar, med et lunt smil og ofte en fleipete kommentar til sine omgivelser, men han kunne også si skikkelig fra når det var noe han ikke syntes var rett. Det var først og fremst pasientbehandling han var opptatt av. Selv om han måtte ta sin tårn som avdelingsoverlege noen år, var han nok glad til da han fikk avløsning fra papirarbeidet og møtene, og kunne konsentrere seg om pasientene og ekkomaskinen igjen.

Tor hadde svært vanskelig for å si nei til noen, enten det gjaldt pasienter eller fotball. Mange sene kvelder og helger gikk med til å få unna ting som hadde hopet seg opp på kontoret. Innimellom var det nok også noen som observerte ham foran TV-apparatet i vestibylen på sykehuset på kveldstid når det var en spennende fotballkamp på gang!

Til tross for sin alvorlige hjertesykdom, var Tor i full sving og svært fysisk aktiv helt til det siste. Flere av toppene i årets fjelltrim var allerede unnagjort, og flere stod på programmet. Han ville aldri ha noe snakk om sin egen tilstand, og skulle aldri spares i arbeidssituasjonen. Han stod nå foran en fin høst med ferie, to interessante faglige reiser som han så svært frem til – og høstjakta. Det er usigelig trist at han skulle bli revet bort bare 59 år gammel. Vi skulle så gjerne hatt ham med oss på laget mange år til. Han vil bli dypt savnet både av pasienter og av oss som fikk jobbe sammen med ham.

Våre tanker og dypeste medfølelse går til hans nærmeste – Anne-Marie, Bård og Torkild.

Arne W. Wilschow

Publisert: 20. november 2003. Tidsskr Nor Legeforen.

© Tidsskrift for Den norske legeforening 2026. Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. september 2026.